

İŞÇİ EYLEMLERİYLE SARSILAN AVRUPA

FUAT AKYÜREK

Kapitalizmin sarsılmaz kalelerinin en önde gelenlerinden birisi olduğu kabul edilen Avrupa, bugünlerde işçi eylemleriyle gündemde. Başta Fransa ve Belçika olmak üzere pek çok Avrupa ülkesi işçi ve gençlik eylemleriyle sarsıldı ve sarsılmaya da devam edecek. İşçileri eyleme geçiren nedenler ise hemen hemen her ülkede benzer saldırılar. Çalışma koşullarının keyfiyet düzeyinde esnekleştirilmesiyle tekelci sermayeye tam bir özgürlük verilmesi, kısıtlamalar, emeklilik yaşının yükseltmek istenmesi, başta fazla mesai ücretleri olmak üzere ücretlerin düşürülmek istenmesi, sözleşmelerin fesfinin kolaylaştırılmak istenmesi vb..

Fransa ve Belçika'da işçilerin bu saldırılara verdikleri yanıt ise, grevler, genel grevler, miting ve gösteriler oldu. Çoğu durumda da işçi, emekçi ve gençler doğrudan sokağa dökülerek büyük sermayenin ve hükümetlerin saldırılarını püskürtmek için mücadeleye atıldılar. Fransa'da 1995 yılında da hükümetin ve sermayenin benzer saldırısına karşı işçi ve emekçilerin benzer mücadele yöntemlerine başvurduklarını hatırlamakta yarar var. O zaman saldırıların şiddeti yavaşlatılmış, bazıları durdurulmuş, bazıları da daha sonradan uygulanmıştı. Bugün saldırılar daha kapsamlı ve doğrudan doğruya işçilerin en temel haklarına yönelmiş durumda.

Fransa'da grevlere rafinerilerin de katılmasıyla işçiler ilk zaferlerini kazandılar. Hükümet fazla mesai ücretlerinin düşürülmesini düzenleyen maddeyi geri çekeceğini açıkladı. Fransa bu mücadelelerle bağlantılı olarak, emperyalist demokrasilerin geldiği son noktayı da göstermesi açısından da farklı bir önem taşıyor. Ülkede terör bahanesiyle bir süredir en temel hakları gerektiğinde ayaklar altına alan olağanüstü hal uygulanıyordu. Sosyalist hükümet yeni aldığı bir kararla iş yasalarını mecliste görüşülmeden kanunlaştırma yönünde de adımlar atabileceğini ilan etmiş durumda! Bu durum kitlelerin tepkisini ve öfkesini artırdı. Gösteriler yaygınlaşıyor bununla birlikte devletin uyguladığı şiddette artıyor.

Sermaye ve hükümetlerin saldırıları konusunda nerdeyse son 25 yılın gösterdiklerine kısaca bakıldığında şöyle bir durumla karşılaşılıyor. Adı sosyalist ya da sosyal demokrat olan pek çok parti ve onların kurdukları hükümetler, büyük sermayenin hemen hemen her ülkede benzer olan saldırılarını uygulama konusunda terddüt göstermediler. Özelleştirmeler, sosyal hakların kısıtlanması, eğitim ve sağlıkta kazanılmış hakların tasfiyesi vb. saldırılar bu tür hükümetler eliyle yürürlüğe konuldu. Yani bu hükümetler doğrudan doğruya genellikle işçi ve emekçi olan kendi tabanlarına saldırmış oldular. Eğer bu tür sosyal-reformist partiler hükümette değil de muhalefetteyseler o durumda da büyük sermayenin ve hükümetlerin bu saldırılarına karşı ciddi bir mücadele yürütmediler.

Ancak bu gerici politikaların faturası ise sağ ve muhafazakar partilerin yükselişi oldu. Bugün ise mülteciler bahane edilerek Avrupa'da politik yaşam daha da gericileştirilmek, ayrımcı, ırkçı, faşist politikalar yaygınlaştırılmak isteniyor. Oysa gelişmeler ve yaşananlar açıkça gösteriyor ki, hükümetlerin saldırıları hangi gerekçeye dayanırsa dayansın sonunda işçi sınıfının ve emekçi halkın, gençlik yığınlarının en temel haklarını ortadan kaldırmaya yöneliyor. KitleleAr arasında gerici ideolojilerin, akımların yaygınlaştırılması, işçi ve emekçi halkın büyük sermayenin bu tür saldırılarına karşı mücadelesini engellemeyi ve güçsüzleştirmeyi hedefliyor. Ama ortaya çıkan bir gerçek daha var ki o da şu; işçi sınıfı ve emekçi kitleler kendi temel talepleri için mücadeleyi ne kadar yaygınlaştırıp, güçlendirirlerse; gerici akım ve ideolojilerin etkilerini de o derece geriletiyorlar. Kısacası Avrupa sert bir mücadeleler dönemine girmiş bulunuyor ve bu dönemde işçi sınıfı ve emekçi halk ve gençliğin ortaya koyacağı mücadelecilik tutum, yakın dönemin politik şekillenmesini belirleyecek bir öneme sahip olacak.

Haziran / 2016

